

- Става дума за мобилната библиотека – започна тя, докато си вееше на шията с бяло ветрило и наместваше шапката си. – Има известно развитие, което бих искала да сведа до вниманието ви. Добре са ни известни... тъъ... *ужасните* последици от Голямата депресия, която сполетя нашата велика страна. Съсредоточихме се най-вече върху собственото си оцеляване и много други елементи от живота ни трябваше да минат на заден план. Някои от вас може би знаят какви *забележителни* усилия полагат президентът и госпожа Рузвелт, за да насочат отново вниманието ни към грамотността на населението и възможностите за неговото обучение. Тази седмица имах честта да получа покана за чай с госпожа Лина Нюфсиър, председател на Библиотечната служба към Родителско-учителската асоциация на Кентъки, и тя ни осведоми, че като част от тези усилия по Програмата за трудова заетост са създадени редица мобилни библиотеки в няколко щата – имало такава дори в Кентъки. Някои от вас може да са чули за библиотеката, която са открили в окръг Харлан. Така ли е? Оказало се *невероятно* успешен проект. Под покровителството на самата госпожа Рузвелт и Програмата по заетостта...

- И какво, в името на всичко свято, е пътуваща библиотека?

Алис сепнато се откъсна от мислите си, след като Бенет я сръчка с лакът.

- В Мисисипи има една, използват лодки – обади се глас някъде от дъното на залата.

- По нашите реки не можеш да караш лодка. Твърде са плитки.

- Мисля, че планът е да се използват коне – отвърна госпожа Брейди.

- Значи, ще пътуват с коне нагоре-надолу край реката? Каква глупост!

Първата доставка на книги вече била пристигнала от Чикаго, продължи тя, а други още пътували. Щяло да има голям избор на художествена литература – от Марк Твен до Шекспир, – както и практични книги, съдържащи рецепти, домакински съвети и напътствия за отглеждането на деца. Щяло да има дори и списания с комикси, допълни тя и няколко деца се разпищяха от възбуда.

Алис погледна часовника на ръката си, чудейки се кога ще стане време за заскрежения плодов сок. Единственото хубаво нещо на тези събрания беше, че не оставаха затворени у дома цяла вечер. Вече се притесняваше какво ще прави през зимата, когато за всички щеше да е по-трудно да си намират извинения да излизат.

- Кой има време да язди? Трябва да работим, а не да обикаляме на гости у съседите си, пъхнали последния брой на „Дамски журнал за дома“ под мишница.

Думите бяха последвани от дружен смях.

- Обаче Том Фарадей обича да зяпа долните дрехи на дамите в каталога на „Сиърс“. Чувам, че прекарва часове наред в тоалетната на двора в четене на журнала!

- Господин Портиъс!

- Няма да са мъже, а жени – обади се нов глас.

Последва кратка тишина.

Алис се обърна да погледне. На вратата в дъното се беше облегла жена в тъмносино памучно сако с навити ръкави. Беше с кожени бричове, а ботушите ѝ бяха доста прашни. Изглеждаше около четиресетгодишна, с красиво лице и дълга тъмна коса, прибрана в небрежен кок.

- Жени ще яздят. И ще разнасят книгите.

- Жени?

- Самички ли? – обади се някакъв мъж.

- Доколкото ми е известно, Господ им е дал две ръце и два крака като на мъжете.

Тихо мърморене се разнесе из събраното множество. Заинтригувана, Алис се напрегна да види по-добре.

- Благодаря, Марджъри. В библиотеката в окръг Харлан работят шест жени, които са си изградили цяла система. И както казвах, ние ще направим нещо подобно тук. Вече имаме две библиотекарки, а господин Гизлър беше така любезен да ни предостави два от конете си. Бих искала да се възползвам от възможността да му благодаря за щедростта.

Госпожа Брейди подкани по-младата жена да излезе напред.

- Мнозина от вас познават също и госпожица О'Хеър...

- О, много добре знаем семейство О'Хеър.

- Значи, знаете, че през последните няколко седмици тя помага да създадем тук подходяща организация. С нас работи и Бет Пинкър – изправи се, Бет! – Едно луничаво момиче с чипо носле и тъмноруса коса стана сковано и почти веднага седна обратно на мястото си. – Тя помага на госпожица О'Хеър. Една от причините да свикам това събрание беше, че се нуждаем от още дами, които разбират поне малко от литература и имат основни организационни умения, за да можем да продължим напред с този достоен граждански проект. Господин Гизлър, който търгуваше с коне, вдигна ръка. Стана и след кратко колебание заговори спокойно и уверено:

- Аз мисля, че идеята е чудесна. Моята майка също много обичаше да чете книги и затова предложих да използват старата ми плевня като сграда. Мисля, че всички разумни хора тук трябва да подкрепят проекта. Благодаря.

И отново седна.

Марджъри О'Хеър се облегна на бюрото в предната част на залата и се загледа спокойно в множеството лица пред себе си. Алис дочу приглушено неодобрително мърморене из залата, явно насочено към Марджъри. Но забеляза също, че тя май изобщо не се трогваше от това.

- Имаме да покрием голям окръг – добави госпожа Брейди. – Не можем да го направим само с две момичета...

Никой не продума. Мълчанието се проточи. Вляво от Алис пчела лениво се блъсна в прозореца. Хората започнаха да се наместват неловко по местата си.

Госпожа Брейди дръзко огледа събраните.

- Хайде. Нека не се повтаря историята с Фонда за събиране на средства за сираците.

При тези думи много от присъстващите изведнъж решиха, че е наложително да огледат обувките си.

- Никой ли? Наистина? Ами... тогава Изи ще бъде първа.

Едно малко, подобно на топка момиче, полускрито сред гъсто насядалите хора, вдигна ръце към устата си. Алис по-скоро видя, отколкото чу, как устните му възразяват: *Мамо!*

- Ето я първата ни доброволка! Моето момиченце няма да се поколебае да изпълни дълга си към родината, нали, Изи? Някой друг?

Никой не се обади.

- Поне още един? Не смятате ли, че знанието е важно? Че трябва да насърчаваме към образование семействата, които не разполагат с толкова възможности като нас? – Тя огледа гневно събранието. – Е, това определено не е отговорът, който очаквах.

- Аз ще се запиша – обади се в тишината Алис.

Госпожа Брейди присви очи и вдигна ръка над веждите си, за да види по-добре.

- Това госпожа Ван Клиив ли беше?

- Да, аз съм. Алис.

- Не можеш! – напрегнато прошепна Бенет.

Алис се наведе напред.

- Съпругът ми тъкмо казваше, че вярва силно в гражданския дълг на всеки от нас – точно както е вярвала милата му майка, затова с удоволствие ще се запиша.

И тя почувства как кожата ѝ настръхва, когато погледите на всички събрани се насочиха към нея.

Госпожа Брейди започна да си вее с ветрилото малко по-енергично.

- Но... ти не познаваш района наоколо, мила. Не мисля, че ще е много разумно.

- Да – просъска Бенет, – не можеш да се справиш извън града, Алис.

- Аз ще ѝ покажа района. – Марджъри О'Хеър кимна на Алис. – Седмица-две ще обикаляме заедно маршрутите. Ще се придържам близо до града, докато посвикне.

- Алис, аз... – продължи да шепне Бенет. Изглеждаше притеснен и вдигна поглед към баща си.

- Можеш ли да яздиш?

- От четиригодишна.

Госпожа Брейди се олюля доволно на пети.

- Е, чудесно, госпожице О'Хеър. Вече имате две нови библиотекарки.

- Добро начало.